

לשמוע אף אחד

איזה עצב

איזה עצב בא לי פתאם
וכמה צער!

למה אני גדולה פתאם
ומי בקר ביער?

דמותי אבדה באגדה
שבה אבד גם פי,

אחרי יותר מחמשים שנה
בשלג המקפיא.

וברזון אחד ששט בי
לא היה שחר,

וכל תנועה של התפתחות
קדחה בי חור,

והמלים שכן כתבתי
התמחו באמנות, אפור,

ולא היתה לי שום יכלת
להרפות מן הספור.

שיחה עם משוררת

לאנה הרמן

אוף!

כמה תעוקות לב!
אני מנסה לא להיות בנה,
תזמרת רושפת, פיזיולוגיה שלמה,
הגוף שלי לא רוצה אותה
אינסטינקט של הגנה.

את מי?
את שואלת,
את פרידה?

לא, אני עונה,
את השירה בתוכי,
את הפרפור המורט,
הרועד על מפתן לשונה.
הייתי חמר נפש על הדק,
הייתי אוד שרוף, אשה מענה,
שלהבת נר קטנה ורועדת,
לב טחון, הולם עד דק,

מבינה?

כן, אבל קודם מתתי

כן, אבל קודם מתתי.
כן, אבל קודם מתתי.
לא יכלתי לומר לא.
לא יכלתי לומר לא.
טוסטוס אדם ליד המים הגדולים
עוד מעט אכנס אליהם ולא אדע שבע.
כן, אבל קודם מתתי,
כן, אבל קודם מתתי.

הייתי קטנה מכדי לדעת
וגדולה מכדי לא לסבל.
כן, אבל קודם מתתי,
כן, אבל קודם מתתי.
רקפת זעירה שאחרה לפרח
מבצבצת מבין מחטי הארנבים.
כן, אבל קודם מתתי,
כן, אבל קודם מתתי.

אף פעם לא אשבע
ותמיד ארגיש מאשורת
כשהפחל נגלה אלי
במלא הדרו.
כן, אבל קודם מתתי,
כן, אבל קודם מתתי.
כן, אבל קודם מתתי,
כן, אבל קודם מתתי.
כן, אבל קודם מתתי,
כן, אבל קודם מתתי.
כן, אבל קודם מתתי,
כן, אבל קודם מתתי.

TUD

גליתי לשירה את הכל והיא גלתה לי
הייתי במקום שרואים בו הר מאחורי בית
וראיתי ירח מאיר על אגם במלא שפלותו

צריך לשמע אף אחד
כדי לכתב ככה